

Egresits Ferenc

Végül mindannyian a szeretet jegyében ítéltetünk meg!

Itt a Tibériás-tó partján hangzik el a Biblia egyik legmagasztosabb, legerőteljesebb és leglényegesebb kérdése: „**Simon, János fia, szeretsz te engem?**” Megindító a feltámadott embersége: szeretetért könyörög, az ember szeretetéért. Nyugodt lélekkel megy el, ha biztos benne, hogy szeretik. Nem azt kérdezi: Péter, megértetted-e kinyilatkoztatásomat? Világos számodra a kereszt üzenete? Hanem, ezt mondja: *mindent a szeretetnek vetek alá, nem pedig bizonyos terveknek, vagy elképzeléseknek.* Most mennem, indulnom kell, és egyetlen kérdéssel hagylak itt benneteket: *kiváltottam-e bármilyen szeretetet bennetek, belőletek?* Valójában, Jézusnak három kérdése van, mindig más, miként a három lépcső, amelyeken lépésről lépésre közeledik Péterhez, az ő mértéke szerint, törékeny lelkesedésének figyelembe vételével.

Első kérdés: «*Simon, János fia, jobban szeretsz-e, mint ezek?*». Jézus az AGAPÉ igét használja, a nagy szeretet szavát, a lehetséges legnagyobb szeretetét, mindennel és mindenkiel való összehasonlítás győztesét. Péter nem válaszol pontosan és precízen, elkerüli a másokkal való összehasonlítást és a Jézus által használt igét is: a barátság szerény és egyszerű kifejezését alkalmazza: PHILEO. **Nem elég, hogy nem meri kijelenteni, hogy többé-kevésbé jobban szeret, mint a többiek, de még árnyék leple is rávetődik szavaira:** igen, Uram, te jól tudod, hogy én jót akarok neked, hisz a barátod vagyok!

Második kérdés: «**Simon, János fia, szeretsz te engem?**». Már nem számít a többiekkel, másokkal való összehasonlítás, mindenkinek meg van a saját mértéke. De van-e szeretet, igaz, valódi szeretet benned, irányomban? Péter megint az általunk használatos kifejezést választva válaszol, amelyik sokkal megnyugtatóbb, emberibb, közelebb, amelyet nagyon jól ismerünk; *ragaszkodik a barátsághoz és így válaszol: Uram én a te barátod vagyok, hiszen jól tudod!*

Harmadik kérdés: Jézus lecsökkenti elvárásait és közelebb kerül Péter szívéhez. A Teremtő egészen hasonlóvá válik teremtményéhez és tudatosan el kezdi használni a mi szavainkat, kifejezéseinket: «*Simon, János fia, szeretsz engem, legalább a barátom vagy, jót akarsz nekem?*». Legalább egy pici érzelmet, érzést, ha a szeretet túl sok neked; legalább a barátságot, ha a szeretettől félsz: «*Péter, egy pici érzésre, érzelemre számíthatok tőled?*».

Jézus minden alkalommal kifejezi saját szeretetét, míg elvárásait minden alkalommal lejjebb adja, maga mögött hagyva az AGAPÉ nagyságát, csillogását, Isten teremtményének szintjére helyezve önmagát: **az igazi szeretet előbbre helyezi a Te-t az Én-él, a szeretett személy lábaihoz helyezi önmagát.** Péter torkát a sírás fojtogatja: látja Istent, amint szeretetet koldul, szeretetést könyörög, a morzsák Istene, aki már megelégszik azzal is, ha csak őszinte a szívünk. *Amikor Jézus Pétert kérdezi, valójában engem kérdez.* A kérdés tárgya, témája pedig a szeretet. **Nem a tökéletesség az, amit keres bennem, hanem a hitelesség.**

Életünk estéjén a szeretet alapján leszünk megítélve /Keresztes Szent János/. És amikor ez egy napnyugta nélküli napon virrad rám, az Úr csak annyit kérdez: jót akarsz-e nekem? És ha ezerszer is elárultam volna, ezerszer kérdezi: **mi: jót akarsz nekem?** És nem kell mást tennem csak válaszolnom, ezerszer: igen, jót akarok neked. És az örömtől meg telik könnyel a szemünk.

Ezeket a gondolatokat adják vissza Mécs László: A királyfi három bánata versének mindannyiunk számára ismert és kedves sorai:

„Amikor születtem, nem jeleztek nagyot
messiás-mutató különös csillagok,
csak az anyám tudta, hogy királyfi vagyok...
...Amerre én jártam, kövek énekeltek,
mert az édesanyám izent a köveknek,
szíve ment előttem előre követnek.
Amíg ő van, vígan élném a világon,
nem hiányzik nekem semmi a világon,
három bánat teszi boldogtalanságom.
Az egyik bánatom: mért nem tudja látni
egymást a sok ember, a sok-sok királyfi,
úgy, ahogy az anyjuk tudja őket látni?
A másik bánatom: hogyha ő majd holtan
fekszik a föld alatt virággá foszoltan,
senki se tudja majd, hogy királyfi voltam.
Hogyha minden csillag csupa gyémánt volna,
minden tavaszi rügy legtisztább gyöngy volna:
kamatnak is kevés, nagyon kevés volna.
Hogyha minden folyó lelkesen átfolyna
s ezer hála-malom csak zsoltárt mormolna,
az én köszönetem így is kevés volna.

**Hogyha a föld minden színmézét átadom,
az ő édességét meg nem hálálhatom,
ez az én bánatom, harmadik bánatom.**

Anyák napján merjük megfogalmazni, kimondani érzéseinket, szeretetünket, bátran tegyük tanúságot róla, és viseljünk gondot azokra, akiket Isten jóságában nekünk adott, ránk bízott. *Vonatkozzon ez nemcsak földi jó édesanyáinkra, nagy- és dédmamáinkra, hanem égi édesanyánkra a Boldogságos Szűz Máriára!* Nem kevésbé pedig, kifejezetten: **a teremtő, megváltó és minket igazán, nagyon szerető Istenünkre. Ámen!**